

KIRKONOPPI JA KUOLEMA

Pekka Ervastin esitelmä 1.2.1931

Kuoleman kysymys on epäilemättä ensimmäinen niistä kysymyksistä, niistä opeista, joissa tuleva uskonpuhdistus tulee muuttamaan meidän kristinoppimme, meidän n.s. kristinoppiamme, toisin sanoen siis kirkon oppia. Kuoleman kysymyksessä on kirkon opissa niin paljon vääriä käsitystä ja niin paljon todellisuudesta aivan poikkeavaa opetusta, että ihmiskunta kristillisten kirkkojen suojissa eläen tarvitsee välttämättömästi täydellistä uudistusta ja puhdistusta näissä asioissa.

Jos uskaltaisin puhua Jeesus Kristuksen omasta kannasta, hänen mielentilastaan ja hänen ajatuksistaan, niin voisin sanoa, että hänelle on tuottanut sanomattomasti surua se, että hänen nimessään, hänen alkuunpanemansa uskonnollisen liikkeen nimessä, on opetettu ikuista kadotusta, on opetettu niin julmia asioita kuoleman jälkeisestä elämästä, että hän ei ole koskaan voinut itse aavistaa, että hänen sanojansa niin väärin käsitettäisiin. Jos mikään, niin on hänen mieltään painanut se, että hän tuli käyttäneeksi vertauskuvia, esim. ikuisesta tulesta eli ainoonisesta tulesta ja ulkonaisesta pimeydestä, ja sanomattomasta hammas-tenkiristyksestä, ja semmoisista, joita vertauskuvia sitten hänen jälkeensä on niin tavattomasti väärinkäsitelty.

Näillä sanoillaan, näillä tämmöisillä kuvillaan hän tietysti tarkoitti, että niitä asioista olisi tutkittu, että niistä asioista olisi päästy selville seuraamalla häntä, sillä hän nimenomaan aina myöskin opetuksissaan terotti, että totuuden tietoon pääsevät ne, jotka seuraavat häntä, jotka kulkevat hänen jäljissään. Muut eivät voi päästä totuuden tietoon, eivät voi ymmärtää Kristusta, eivät voi ymmärtää hänen omia puheitaan, jotka monessa suhteessa ovat pimeitä; muut eivät saavuta sitä totuuden näkemystä, joka tulee ainoastaan, jos häntä seuraa.

Jeesus Kristus edellytti, että ne, jotka itse tahtovat nimittää itseään jollain tavalla hänen jälkeensä, jotka lukeutuvat hänen seuraajikseen, että he todella seuraisivat häntä, että he todella kuuntelisivat hänen opetuksiaan, kaikkia hänen siveellisiä käskyjään ja kehotuksiaan, joilla hän pyysi ihmisiä häntä seuraamaan. Muuttakaa mielenne. – Hän tietysti edellytti, että kaikki tarttuisivat hänen ensimmäiseen opetukseensa: muuttakaa mielenne, sillä taivasten valtakunta on lähestynyt. Hän todella tahtoi, että hänen seuraajansa muuttaisivat mielensä ja rupeaisivat hengessään ja sisässään ja sitten ulkonaisessa elämässään seuraamaan häntä, todella seuraamaan häntä ajatuksissaan, sanoissaan ja töissään.

Sitten hän edellytti ja silloin hän myöskin sanoi sen totuuden, että jos te minua seuraatte, niin te saatte sen totuuden tiedon, sen pyhän hengen, lohduttajan, jonka minä lähetän teille, kun minä poistun. Mutta te ette voi saavuttaa totuutta, jos ette minua seuraa.

Sentähden hänen mielensä, jos voisimme puhua hänen persoonallisesta mielestään ja hänen mielentilastaan, hänen mielensä on ollut suuresti murheellinen siitä, että sen sijaan, että häntä olisi toden teolla seurattu, sen sijaan ovat ne, jotka ovat asettuneet Mooseksen tuolille, sen sijaan ovat he tarttuneet hänen pimeihin sanoihinsa, hänen n.s. teologisiin sanoihinsa, hänen n.s. opetuksiinsa, jotka eivät ole suorastaan moraalista laatua, vaan jotka kuvaavat asioita maailmankaikkeudessa ja ymmärtävät näitä asioita väärin.

Sentähden meidän täytyy sanoa, että historiallinen totuus on, että kristillinen kirkko on ainoa kirkko eli uskonkunta maailmassa ja pitkin vuosituhansia, joka on keksinyt tuon ihmeellisen opin ikuisesta kadotuksesta. Ja tämä oppi ikuisesta kadotuksesta lankeaa keskiaikaisten ihmisten, uskovaisten, tekisi mieli sanoa kovin kovasydämisten uskovaisten mielikuvitukseksi ja ansioiksi. Oppi ikuisesta helvetistä, ikuisesta perkeleestä ja kaikesta

kirouksesta on saanut alkunsa, se todella on niiden kovasydämiten uskovaisten ansio. Jotkut kirkkoisätkin keskiajan alussa sanoivat, että kun uskovaiset, jotka ovat pelastuneet autuuteen, kun he taivaasta katsovat alas tuon suuren kuilun yli helvetin kauhuihin ja helvetin tuleen, niin he ainoastaan tuntevat autuutensa lisääntyvän, sillä he huomaavat, että Jumalan vanhurskaus on niin suuri. Vielä viime vuosisadalla tiedämme kuinka Amerikassa oli joku etevä ja kuuluisa pappi, joka aivan toisti tämän saman ajatuksen: se lisää uskovaisten autuutta, sillä he tuntevat silloin luissaan ja ytimissään kuinka vanhurskas Isä on. – Helvetin etuhuoneen lattia on peitetty 7 ja 9 tuumaa pitkistä kastamattomista lapsista: He ovat tietysti kuolleet, mutta samalla he ovat elävinä siinä helvetissä ja ainoastaan etuhuoneessa ja sen lattialla. Sittenhän myöskin tiedämme, että kirkkoisät lausuiivat semmoistakin, että kaikki pakanat ovat ikuisessa kadotuksessa, kaikki ne, jotka ovat eläneet ennenkin Kristusta, kaikki ovat ikuisessa helvetissä, sillä tällä tavalla tulee näkyviin Jumalan vanhurskaus. Tämä on aivan käsittämätöntä, aivan kuvaamattoman käsittämätöntä. Minä en voi ollenkaan ymmärtää, että ihminen, joka nyt sentään on syntymästään saakka saanut inhimillisen sydämen ja inhimillisen ajatuksen, että hän voi tämmöistä kuvitella, että hän voi nähdä siinä jotain oikeata. Kyllä se ihminen on ollut julma ja aivan kovasydäminen. Kyllä hänen on täytynyt olla oikea uskon ja hurskauden perikuva, joka ainoastaan nauttii toisten kärsimyksistä ja omasta hyvyydestään.

Tämä on siis ollut aivan päinvastaista, kuin mitä Jeesus ja muut uskonnon opettajat ennen häntä ovat uskoneet ja ajatelleet ja tunnustaneet. Jotain aivan päinvastaista on ollut tässä kristillisessä mielikuvituksessa.

Mehän muistamme kuinka tuona pakanallisena aikana, kuinka Kreikassa Plutarkhos kertoo, miten Alkibiades oli julkisesti häpäissyt mysteerioita. Kansa siitä äärettömästi suuttui ja sanoi mysteeriopapittarelle: sinun täytyy kirotta tuo mies, joka

on häpäissyt kaikkea pyhää. Me muistamme kuinka papitar vanhana pakanallisena aikana, jota kristityt niin äärettömästi keskiaikana halveksivat, sanoi: minun työhöni ja toimeeni, koko minun virkaani ei kuulu minkäänlainen kiroaminen, ei mikään muu kuin siunaaminen ja rukous. – Niin lausui pakanallinen papitar. Missä on kristikunnassa semmoista sanottu? Siinähan nimenomaan kaikki papit saivat oppia kirouksia. Heitä nimenomaan opetettiin, millä sanoilla heidän on lausuttava teemansa, kuinka heidän on kirottava pahoja ihmisiä ja kokonaisia kansoja. Pannaan voidaan julistaa kokonainen kansa. Koko kansa on, sanoo Paavali, kaiken jumalallisen armon ulkopuolella. Pahoja henkiäkin kirottiin, mutta tietysti jonkun ihmisen yhteydessä. Tällaista olivat nämä hurskaat kristilliset papit oppineet. Heistä ei ole mitään kamalaa kirotta. Kirous on kuka ties paljon lähempänä kuin siunaus, koska oli olemassa tuo ikuinen kadotus, johon ihminen saattoi joutua. He saattoivat joskus niinkin ajatella, että teki vain hyvää ihmisille, että heitä kirottiin. Hehän kirosivat vain heidän ruumiinsa, ehkä he tekivät jotain hyvää heidän sielulleen.

Näinhän uskoivat kaikki inkvisitio-papit, kaikki ne keskiaikaiset pyhät ja vanhurskaat ihmiset, jotka luulivat, että kerettiläisiä, jotka eivät kaikissa paragraafeissa uskoneet niinkuin kirkko, piti kiduttaa ja polttaa tulella, polttaa kuoliaaksi roviolla, jotta heidän sielunsa pelastuisi. Kun papit siellä rukoilivat rovion ääressä, niin sen ihmisen sielu heidän uskonsa mukaan pelastui.

Tämä on jotain hyvin ihmeellistä tässä meidän kristillisessä kirkossamme. Minä en tahdo sanoa, että toisissa uskonnoissa, n.s. pakanallisissa uskonnoissa eri aikoina, että niissä ei olisi ollut mitään hirmuista ja julmaa ja epäsiveellistä. Tietysti on niissäkin ollut paljon, mutta että meidän kristillinenkin kirkkomme, joka kuitenkin alusta saakka uskoi, että nyt muuttuu koko maailma, nyt tuli uusi liitto, että se myöskin hylkäsi kaiken, hylkäsi Jeesuksen sanoman, koko hänen oppinsa ja elämänymmärryksensä, että se ryhtyi matkimaan vanhoja pakanallisia

uskontoja, että se ryhtyi lisäämään ennen kuulumattomilla opeilla ja käytöstavoilla niitten väärinkäytöksiä, se on todella selittämättöä, uskomatonta. Jollemme nyt eläisi semmoisessa ajassa, että koko meidän kristikuntamme on toisella kannalla, koko meidän kirkkomme on, niinkuin olemme tässä sanoneet ja tuoneet esille edellisissä luennoissa, niin suuresti muuttunut, niin me emme tietysti jaksaisi elää tämän maan päällä. Ne meistä, jotka ovat keskiajalla olleet mukana, ovat olleet täällä maanpäällä mukana, ne kärsivät ne kärsimykset jo niin läpeensä, he ovat hävenneet jo niin läpeensä, he ovat jo tunteneet suuria tuskia tästä kaikesta hirmuisuudesta, että se aika nyt täytyy olla ohi. He eivät jaksaisi enää kärsiä. He ovat ennen olleet mukana tässä pirujen yhteiskunnassa, jossa ainoastaan uskotaan paheeseen ja valheellisuuteen ja kiroukseen, he ovat siitä saaneet kyllin ja heillä on se siveellinen vaatimus elämältä, se vaatimus yhteiskunnalta, että sen täytyy nyt muuttua. Sen täytyy nyt katsantokannaltaan olla muuttunut. Sen täytyy nyt alkaa ja valmistaa tulevaa aikaa, parempaa aikaa ja sehän on meidän lohdutuksemme ja tietomme.

Mehän elämme nyt toisenlaisessa ajassa. Me voimme nyt kauhulla puhua tuommoisista hirmuisista keskiaikaisista asioista. Me voimme nyt tietäen, että asiat ovat toisin, unohtaa nuo hirmut ja kauhut. Sentähden me voimme rauhallisella ja tyynellä mielellä ensinnäkin todeta, että ikuinen kadotus on kerrassaan kristillinen keksintö, keskiaikaisen mielikuvituksen keksintö. Sitä ei ole semmoisenaan olemassa uskonnoissa.

Mutta mitä sitten on toisissakin uskonnoissa? Kaikissa vanhoissa uskonnoissa? Se on elävä usko siihen, että ensinnäkin kuolemassa ihmisen elämä ei lopu, vaan että ihminen on olemassa niinkuin kaikki on olemassa. Ihmisen elämä jatkuu kuoleman jälkeen.

Toiseksi se on uskoa siihen, että tämä elämä kuoleman jälkeen on useissa tapauksissa suurtakin kärsimystä ja tuskaa, mutta tämä kärsimys ja tuska johtuu silloin ihmisen itsekkyydestä, hänen elämellisyydestään, hänen häijyydestään ja pahuudes-

taan. Ei se johdu uskosta. Se johtuu siitä, että ihmisellä on ennen ollut nämä himot voitettavina. Ihmisellä on se itsekkyyden muoto, se ja se eläimellisyyden muoto, hänellä on nämä ominaisuudet itsessään voittamattomina, ei voitettuina ja siitä johtuu, että hänellä on sanomattomia tuskia kuoleman jälkeen. Tämä siitä yksinkertaisesta syystä, että elämä on koulua ja elämän koulussa on vain yksi käsky, yksi neuvo annettuna, yksi semmoinen suuri ilahduttava ja nostava kehoitus: tulkaa täydellisiksi. Kun me käymme jossain maallisessa koulussa, niin me saamme määrätyn tehtävän oppiaksemme, ja meidän koulunkäynnistämme ei ole mitään hyötyä, jos me koulussa olemme oppineet lukemaan ja kirjoittamaan ja sitten kun koulu loppuu emme osakaan lukea ja kirjoittaa. Semmoisesta koulunkäynnistä ei ole mitään hyötyä. Jos sen koulun päämäärä on lukemisen ja kirjoittamisen taito, niin silloin on meidän opittava lukemaan ja kirjoittamaan. Ei pieni lapsi aina ymmärrä kylläkään, että hänen pitäisi oppia. Hän sanoo, ettei hän tahdo käydä koulua. Minä tahtoisin olla laiska. Minä tahtoisin kesäisin hypellä ympäri ja talvisin luistella ja rakentaa lumilinnoja. En minä tahtoisin lukea ikäviä läksyjä. Monen lapsen mieli voi olla tämmöinen. Ja vanhemmat ovat silloin sitä varten, että he neuvoisivat: „Mutta rakas Liisa ja Pekka, koettakaa nyt käydä koulua. Äiti tulee niin surulliseksi, jollette te käy koulua. Oletteko nyt lukeneet läksynne?“ Niinhän vanhemmat saavat nuhdella ja kehottaa lapsiaan ja lapset ovat sängen kiitollisia vanhemmilleen sitten kun he ovat oppineet. Ja sittenhän heille myös myöhemmin selviää, että kouluhan oli ollut vain hyödyksi. Samoin on myöskin meidän ihmisten laita tässä elämässä. Me voimme kyllä tuntea itsemme uppiniskaisiksi. En minä nyt välittäisi tulla täydelliseksi. Kuka tässä nyt viitsisi tulla hyväksi. Minä tahtoisin oikein „elää“ niinkuin sanotaan. Minä tahtoisin elää mukana elämässä, voi voi sentään. Minä en keksi mitä kaikkea sitä tahtoisin ja toivoisin ja millä tavalla sitä nauttisi. Hänen mielestään on kauheata, että elämän pitäisi olla koulua, jossa pitäisi oppia.

Mutta niinkuin tiedämme, niin on aina hetkiä elämässä, jollei meillä ole tätä tietoa heti valmiina joka päivä, niin on kuitenkin hetkiä elämässä, jolloin hän on näkevinään, että hänen sittenkin pitäisi tulla paremmaksi, hänen sittenkin pitäisi tulla hieman viisaammaksi. Tuossa minä tein tyhmästi. Miksikä minun pitäisi langeta tuohon heikkouteen. Hän häpeää omaa itseään, että hän on saattanut ajatella tuommoisia ja tuommoisia ajatuksia. Lopulta hän tulee siihen, että hän ei siedä vääriä ajatuksiakaan itsessään, eikä vääriä tunteita. Hän tulee lopulta niin araksi, että hän aina vain tahtoi todella pyrkiä täydellisyyteen. Ja se täydellisyys kirkastuu hänelle. Ei se täydellisyys ole mikään semmoinen kylmä, hirmuinen vanhurskaus, niinkuin monet uskonnolliset ihmiset ovat saattaneet kuvitella. Täydellisyys on Jumala vanhurskaudessaan, jota kaikkien täytyy vapista. Jumalan silmät näkevät pienimmänkin epätäydellisyyden muodossa. Jumala on hirmuinen tuomari. — Ei sillä tavalla. — Täydellisyys ei ole pelottava asia. Täydellisyys, niinkuin Jeesus Kristus ennenkaikkea opetti, on täydellisyyttä rakkaudessa, siinä suuressa jumalallisessa tahdon voimassa, joka aina tahtoo hyvää ja aina tahtoo oikein ja aina tahtoo sitä mikä totta on. Eihän jumalallinen rakkaus ole semmoista, mitä me usein nimitämme rakkaudeksi. Ei rakkaus välttämättä ole semmoista, että me aistillisesti, persoonallisesti jotenkuten nauttisimme. Ei, jumalallinen, täydellinen rakkaus on tahdossa, se on puhtaassa, puhtaasti inhimillisessä pyhässä tahdossa, joka tahto aina on hyvä, joka tahto aina auttaa, on hellä ja rakastavainen. En minä sano, että täydellisyys olisi sitä, että me esim. lykkäisimme lapsen luotamme, jos hän tahtoo tulla meitä suutelemaan. Onko se silloin vanhurskautta, että me emme antaisi lapsen tulla luoksemme siksi, että me muka olemme niin hienoja ja puhtaita, ettemme voi häneen koskea. Jos lapsi tahtoo osoittaa meille rakkautta, niin ottakaamme kiitollisuudella vastaan. Sehän on silloin jumalallista rakkautta meidänkin puoleltamme.

Rakkaus on jotakin äärettömän syvää ja korkeata, äärettömän puhdasta, niin puhdasta ja kaunista, että meillä on hyvin vähän käsitystä siitä, mikä rakkaus oikeastaan on. Mutta meidän oma sydämemme ja omatuntomme sanoo meille kyllä, joskaan ei meidän järkemme sitä aina sano. Meidän oma sydämemme sanoo, mitä rakkaus meiltä vaatii.

Täydellisyys on täydellisyyttä rakkaudessa ja sentähden se on inhimillistä, sentähden se on niin inhimillistä täydellisyyttä, sentähden se on semmoista kuin Jeesus Kristuksen täydellisyys. Ja se on meidän lohdutuksenamme tässä elämässä. Se on koulu, jota me käymme. Ei se ole mikään ikävä koulu, eikä vaikea koulu, kun me sen oikein ymmärrämme. Niinhän Jeesuskin sanoi: minun ikeeni on suloinen ja minun kuormani on keveä. – Päinvastoin ihminen, jos hän mielellään käy koulua, jos hän tahtoo olla ahkera ja oppia, saa sanomattoman suloisen tunteen omaan sydämeensä ja omaantuntoonsa. Niinkuin lapsi, joka koulussa koettaa parastaan ja myöskin todella oppii, niin kuin hän saa kiitosta vanhemmiltaan ja ennen kaikkea niinkuin hän saa tyytyväisyyden tunteen omaan sieluunsa, samalla tavalla myöskin me ihmiset tässä elämän koulussa emme suinkaan tule happamiksi, emmekä suinkaan tule alakuloisiksi, emmekä suinkaan tule ikäviksi, jos me koetamme kulkea Jeesuksen jäljissä oppiessamme rakkautta. Päinvastoin meidän elämämme kirkastuu meille. Elämämme tulee onnellisemmaksi, meidän elämämme muuttuu kaikin puolin kauniimmaksi.

Nyt siis ainoastaan sen johdosta, että me ihmiset emme tahdo oikein käydä koulua, me vähän niskoittelemme ja vähän tahdomme viihtyä omissa paheissamme, sentähden ainoastaan on kuoleman jälkeen vaikeata, sentähden on kuoleman jälkeen n.s. helvettejä taikka kiirastulia, miksikä niitä tahdomme nimittää.

Kaikissa uskonnoissa on tätä julistettu. Kaikissa uskonnoissa pitkin vuosituhansia on aina puhuttu siitä, että me ihmiset joudumme toiseen tai toiseen surun ja tuskan paikkaan kuoleman

jälkeen, jos hän ei ole kasvattanut ja puhdistanut itseään. Se on kaikkialla aina uskottu ja tiedetty. Se on unohdettu ainoastaan kristikunnassa. Ja sittenhän materialistitkin tulevat ja sanovat: No jaa, mutta kaikki tuohan on lorua. Lorua on se, että elämä olisi koulu, lorua on se, että ihminen olisi olemassa kuoleman jälkeen, lorua on se, että ihminen voisi joutua helvettiin taikka muuhun tuskan tilaan kuoleman jälkeen, lorua on se, mitä uskonnot ovat opettaneet pitkin matkaa. Me olemme leikelleet ihmisen ihan pieniin palasiin, me emme ole nähneet mitään sielua, me emme ole nähneet mitään mikä eläisi kuoleman jälkeen. Se on kaikki satua, kaikki nuo uskontojen opetukset.

Kun materialistit sanovat näin, silloin me vastaamme niinkuin tiedämme: Asia on se, että ihminen voi saavuttaa tietoa. Ainoastaan pimitetty uskonto, esim. nämä meidän kristilliset kirkkomme, ovat kieltäneet tiedon saavutukset, ainoastaan ne sanovat yhä tänä päivänä: ei saa ollenkaan ajatella semmoisia asioita, ei saa tutkia semmoisia asioita, ne ovat salattuja maailmalta, meidän pitää vain uskoa mitä Sanassa sanotaan. — He eivät osaa vastata mitään materialisteille. Ei se ole mikään vastaus, jos me sanomme, että et saa ajatella semmoisia ajatuksia, sillä silloinhan materialisti nauraa: Minä en usko mihinkään tuollaiseen, minähän tiedän, että ei ole elämää kuoleman jälkeen. — Materialistille ei voi sillä tavalla vastata, niitä asioita ei saa ajatella ja tutkia. Materialistille täytyy vastata näin:

Minä olen tutkinut niitä asioita. Minä olen päässyt tietoon niistä asioita. Minä tiedän kuinka ne ovat. — Kun tällä tavalla puhuu, niin materialisti kuuntelee, hämmästyä ja sanoo ehkä:

Mutta sehän on mahdotonta. Ethän sinä voi tietää mitään semmoista, jota ei ole olemassa. — Mutta jos materialisti huomaa, että se, joka näin sanoo ei horju, ei horju väitteissään, myöntää kyllä, että hän ei osaa sitä suorastaan todistaa, hän ei osaa sitä millään ulkonaisella tavalla todistaa, muuta kuin omalla elämälään, koska nuo ovat näkymättömiä asioita, niin materialisti

kuitenkin pysähtyy vähän kuuntelemaan. Ja sitten me lisäämme hänelle: Jos sinä tahdot askel askeleelta lähestyä vähän tietoa näistä asioista, niin lähde tutkimaan nykyaikaisia ilmiöitä. Onhan olemassa suuri yliaistillinen tutkimus ja suuri spirististinen liike, joka sängen pian, jos olet rehellinen tutkija, vakuuttaa sinulle, että on olemassa paljon taivaan ja maan välillä, josta sinä et tiedä.

Jos tämä materialisti ei ole semmoinen ennakkoluuloinen tietäjä, joka sanoo, että sitä mitä minä tiedän se on ainoastaan tietoa, vaan jos hän on ennakkoluuloton totuudenetsijä, joka sanoo, että minä todella tahdon ottaa selvää asioista, niinkuin monet materialistiset tiedemiehet ovat sanoneet, niin hän tutkimalla, aivan ulkonaisella tavalla, aivan omien aistimiensa välityksellä, kaikkia niitä yliaistillisia ja spiritistisiä ilmiöitä, joita nykyään on paljon tarjolla, voi tulla vakuutetuksi. Tuo materialisti saa kääntää mielensä kokonaan. Hän tulee vakuutetuksi, että ihmisessä on salaperäisiä voimia. Hän tulee vakuutetuksi siitä, että tässä on epäilemättä olemassa semmoinen maailma, jota me emme fyysillisillä aisteillamme havaitse. Hän tulee vakuutetuksi siitä, että ihminen on olemassa kuoleman jälkeen. Ja silloin me olemme kaikki valmiit ottamaan vastaan sen selityksen, minkä asioiden tutkija ja tuntija ja tietäjä voi antaa kaikista vertauskuvista, joita Jeesus Kristuskin on käyttänyt.

On sanottu, että on olemassa tuli, niinkuin on käännetty ikuinen tuli, mutta se on väärä käänнос meidän sanastossamme. Ikuinen merkitsee toista kuin kreikkalainen sana aios ja hebrealainen sana Ikuinen tuli ei merkitse semmoista, joka ei koskaan lopu, vaan se merkitsee alkujaan sitä, että se kestää jonkun aikaa. Aioninen tuli, joka kestää yhden aionin. Semmoinen tuli, joka kestää niin kauan kuin meidän maapallomme kestää taikka meidän aurinkokuntamme kestää. Tässä meidän aurinkokunnassamme on ikuinen tuli, joka on yhtä mittaa menossa ja me osaamme hyvin ymmärtää, mitä tällaisella samalla tuli tarkoitetaan, kun ymmärrämme, että tuollainen tuli, jonka näemme tuossa, että se on fyysilliselle silmälle näkyvä

ilmiö, jonka takana on kemiallinen prosessi ja se tulee meidän silmillemme näkyviin tuollaisena tulena ja kun me sanomme tuli, niin me emme sillä tarkoita näkyvää liekkiä, vaan sillä tarkoitamme jonkunlaista prosessia, joka on omiansa muuntamaan kappaleita, esineitä ja elämän voimia. Tulella tarkoitetaan sitä suurta hävittävää ja muuttavaa prosessia, joka yhtämittaa on olemassa tässä aurinkokunnassa. Mehän tiedämme, että meidän omassa organismissamme tapahtuu yhtämittaa kaikenlaisia kemiallisia prosesseja. Ne prosessit ovat kemiallisia prosesseja siinä merkityksessä, että ne aina muuttuvat. Meidän täytyy syödä joka päivä, taikka jos ei edes joka päivä, niin ainakin silloin tällöin, jotta pysyisimme hengissä, jotta tuo kemiallinen prosessi voisi tapahtua meidän ruumiissamme. Me ikäänkuin panemme puita pesään, silloin kun me syömme ja juomme, sillä meidän ruumiissamme, joka niinkuin pienoiskoossa tämä maapallo, meidän ruumiissamme elää tämä aioninen tuli, joka kestää sen verran kuin meidän ruumiimme elämä kestää. Meidän ruumiimme palaa yhtämittaa.

Kun me kuolemme ja katselemme ruumistamme, niin me näemme kuinka se kemiallinen prosessi siinä yhä jatkuu, siinä tuli polttaa yhä, mutta koska se ei saa mitään uutta ravintoa, koska se on jätetty oman onnensa nojaan, niin se häviää olemattomiin. Ei tietysti todellisuudessa, koska mitään ei voi hävitä, vaan sen pienet osaset muuttavat olomuotoa. Tämän näkyväisen ruumiin osaset haihtuvat ja yhtyvät toisiin voimiin luonnossa. Sentähden meidän ruumiimme on jo siinä aionisessa tulella. Ei meidän tarvitse mihinkään lentää ja juosta. Ei meidän tarvitse kuolla pois mistään, jotta me pääsisimme tuohon helvettiin ja ikuiseen tuleen, jos me sillä nimellä tahdomme sitä nimittää. Me olemme siinä jo.

Kun me katselemme mitenkä on kuoleman jälkeen, emmekä nyt ajattele tätä näkyväistä ruumista, joka jää tuonne maatumaan ja palamaan poroksi, jos me katselemme sitä inhimillistä personallisuutta, joka asui tuossa ruumiissa, niin me näemme,

että kun ruumis kuolee, niin todella jokin siirtyy siitä pois, ihminen itse puettuna toiseen ruumiiseen, puettuna semmoiseen ruumiiseen, jota nykyään nimitämme astraaliruumiiksi ja jota myöskin nimitetään lihaksi, sarksiksi. Sarks, sanoo Paavali Uudessa Testamentissa ja puhuessaan fyysillisestä ruumiista hän sanoo sooma. Lihassa eli sarksissa asuu kaikki meidän halumme ja tunteemme. Tämä liha on se, jota me nimitämme astraaliruumiiksi, kaama-puoleksi itssämme, josta H. P. B. sanoo, että se on kaikista karkein meissä. Se on liha, sarks, meidän eläimellisyytemme, astraalinen minämme, joka on kaikkein karkein meissä. Silloinhan ymmärrämme kuinka saattoi Paavali ja Jeesus puhua kunnioituksella fyysillisestä ruumiista, sanoa sitä Jumalan temppeleksi, pyhän hengen temppeleksi. Mikä pyhän hengen temppele se olisi, jos siinä asuisi kaikki meidän himomme ja halumme. Mutta meidän lihamme ei ole meidän pyhän henkemme temppele, vaan se on meidän majatalomme ja sikolättimme. Tämä sarks, tämä liha, se se on se aineellisuus, se paha, se viettelijä, joka meissä on. Se se on se pahahenki ja se viettelijä, paholainen ja perkele, joka on jokaisen ihmisen kintereillä. Kristityt tahtoivat keskiajalla kansoittaa koko tämän ilmapiirin kaikenlaisilla pahoilla hengillä, jotka hirveästi ahdistivat ihmisparkoja ja vetivät heitä sinne ja tänne. Sentähden kristillinen kirkko uskookin, että tämä maapallo oikeastaan oli pirujen kotipaikka. Se voi tavallaan olla sitä, mutta ei ainakaan sentähden, että Jumala olisi luonut niin paljon piruja. Se on sillä tavalla, että ihmiset ovat vielä niin kehittymättömiä tämän lihan puolesta, me olemme tämän ruumiimme puolesta eläinkunnasta syntyneet. Me ihmiset olemme niin kehittymättömiä. Meidän oma lihamme on kuin viettelijä meille. Se pitää meistä kiinni ja pitää meitä kovilla.

Nyt me ymmärrämme ilman muuta, että kaikki tämä juuri erkanee meistä, kun me kuolemme. Sitten tietysti se mitä on meissä muutakin, mutta tämä alempana ruumiina. Kun se erkanee meistä kuolemassa ja me itse sen mukana, niin on selvää,

että tässä ilmapiirissä kuolleina ihmisinä, vainajina, on olemassa paljon eläimellisiä olentoja. Ei ihminen yhdellä puhalluksella tule pyhäksi kuollessaan, ei ihminen yhdellä voitelulla tai yhdellä papin rukouksella tule pyhäksi kuoleman jälkeen. Hän eroaa tässä lihallisessa olemuksessaan pois fyysisestä, joka on todella hänelle pyhän hengen temppeli. Hän eroaa pyhän hengen temppelistä ja joutuu oman lihansa raadeltavaksi ja samalla hän silloin omassa lihassaan on ikäänkuin jonkunlainen häijy ja paha olento tuossa ilmapiirissä. Me ihmiset emme ole mitään enkeleitä. Me saatamme hyvin tässä ruumiissa ollen peittää kaikenlaista, koska tämä ruumis on pyhän hengen temppeli ja kestää jonkun verran ennenkuin voimme tehdä siitä pahan hengen asunnon, niin että kaikki sen näkisivät. Päinvastoin, jos me näemme jonkun, joka on tullut sairaudesta rumaksi, niin me tunnemme hellyyttä häntä kohtaan. Me huomaamme, että hänen ruumiinsa kärsii. Hän siis sovittaa jotain. Se on suurta sovitusta, kun itse temppeli saa kärsiä. Se on siunausta. Mutta kuoleman jälkeen on ihminen jättänyt tämän pyhän hengen temppelin ja on nyt sarksissa. Hän on semmoinen kuin hän on. Kaikki itsekkäät eläimelliset ajatukset on pinnalla. Jollemme ole oppineet itseämme hillitsemään elämässä, ei ainoastaan ulkonaisesti itseämme, mutta ajatuksiimme ja tunteitamme, niin emme sitä osaa kuolemankaan jälkeen. Ihminen on silloin aivan omien ajatustensa vallassa, omien mielikuviansa ja omien tunteittensa vallassa. Se on hänen helvettiänsä, mutta tietysti samalla puhdistusta. Vaikka ihminen on kuin paholainen siinä merkityksessä, että hän viivähtää tässä ilmapiirissä kuoleman jälkeen ja voi vietellä ihmisiä paheisiin, niin se on kuitenkin vain puhdistusta. Hän ei voi nimittäin lainkaan tyydyttää himojaan, niinkuin täällä maanpäällä, jolloin hänellä oli pyhän hengen temppeli. Tässä temppelissä hänellä oli tilaisuus tyydyttää himojaan. Mutta kuoleman jälkeen hänellä ei ole temppeliä lainkaan. Hän on oma pikku itsensä. Ja elämä sanoo hänelle: Katso nyt kuinka asiat ovat, koeta nyt nousta. Ja hän nousee. Se ei ole hänelle nyt ainoastaan pakko, vaan

tilaisuus, ihana mahdollisuus. Hän nousee tuskasta. Tuskassa hänestä palaa pois kaikki tuo häijyys ja eläimellisyys. Hän on nyt siinä tulessa, joka on tässä maailmassa. Hän on siinä tulessa. Se tuli on nyt kosketuksessa hänen sisimmän ruumiinsa kanssa. Nyt se polttaa hänen lihansa, nyt se polttaa sen lopulta poroksi, saa unohtamaan kaikki nuo eläimelliset puolet itsessään.

Tämä on jotain hyvin ihmeellistä. Ihminen unohtaa. Ihminen unohtaa kaiken huonon puhdistuessaan. Hän tulee enemmän ja enemmän lapsen kaltaiseksi. Hän ei ole tahtonut elämässään tulla lapseksi, niinkuin Jeesus sanoi, että tulkaa niinkuin lapset, sillä muuten ette pääse taivasten valtakuntaan. Mutta nyt hän tulee vaatimattomaksi lapseksi, sillä eiväthän paheet, himot, itsekkyydet ja eläimellisyydet ole muuta kuin pahaksi. Hän ei ymmärrä heittää näitä taakkoja hartioiltaan tässä näkyväisessä elämässä, hän ei ymmärrä ja hän ei viitsi. Mutta kuoleman jälkeen hänellä on se ihmeellinen tilaisuus. Nyt hän voi sen tehdä. Ja se ei ole ainoastaan velvollisuus, vaan välttämättömyys. Nyt hän pääsee niistä taakoista ja saa unohtaa. Kuoleman jälkeinen elämä on kuin kulkua kuuman erämaan halki, sielun yksinäisen erämaan halki, kunnes ihminen tulee lapseksi. Ja silloin hän saa tavata rakkaimpansa, omaisensa, kaikki, jotka ovat ennen häntä kuolleet ja kulkeneet siihen taivaaseen. Ne ovat kaikki siellä taivaassa, johon lapseksi muuttunut sielu tulee. Pimeydestä valkeuteen.

Mutta se, minkä kristillinen kirkko on kokonaan unohtanut, on oppi, joka on säilynyt itämailla ja jonka H. P. B. toi takaisin länsimaille, oppi, että ihminen ei ole täydellinen ennenkuin hän itse on tehnyt itsensä täydelliseksi. Vaikka ihminen siis unohtaa paheensa kuoleman jälkeen, vaikka hän astuu taivaaseen ja saa nähdä ihanaa elämää ja saa olla osallinen jonkunlaisesta autuaallisesta elämästä, niin se ei ole hänen omansa ennenkuin hän on niin todella kasvattanut itsensä, voittanut itsensä tässä näkyväisessä maailmassa, että hän on tullut täydelliseksi. Ja sentähden on luonnon armo, Jumalan armo se, että ihminen saa syntyä uudestaan tänne maanpäälle. On ollut ikäänkuin viimeinen

tuomio jokaiselle ihmiselle, jokaiselle personallisuudelle, joka kuolee pois täältä. On niinkuin viimeinen tuomio, joka erottaa pahat ja hyvä. Se viimeinen tuomio koskee juuri ihmistä personallisuutena. Se leikkaa aivan kuin suurella miekalla ihmisen kahtia. Toiselle puolelle jää paha, kadotuksen puolelle ja hyvä lähtee taivaaseen. Mutta sitten tulee ylösnousemus. Ja se on sitä, mikäli se koskee jokaista ihmistä, että ihminen syntyy takaisin lihaansa ja saa uuden pyhän hengen temppelin lainaksi, saa uudestaan lainaksi tämmöisen fyysillisen ruumiin. Tuossa hän taas saa oppia. Sillä tavalla on ihmisen elämä järjestetty luonnon puolesta, Jumalan puolelta, kunnes ihminen on saavuttanut täydellisyyden, tehnyt itsensä täydelliseksi.

Me ymmärrämme, että se uskonpuhdistus, joka koskee kristillisiä kirkkoja on hirmuisen suuri ja valtava, koska sen täytyy saada tämä käsitys kirkkoihin, että kadotusta ei ole. Uusi puhdistettu kirkko omaksuu tämän todellisuutta vastaavan maailmankäsityksen, jonka Jeesus Kristus antoi, niinkuin kaikki ennen häntä. Se on todella oleva ihmeellinen uskonpuhdistus ja se päivä on oleva kirkas kristikunnalle ja kaikille kristillisille kirkkoille, kun saavutetaan takaisin usko Jumalaan, usko rakkauten Jumalaan ja usko siihen, että hän on oikeudenmukaisesti ja suurella rakkaudella järjestänyt koko elämän kaikille ihmisille.